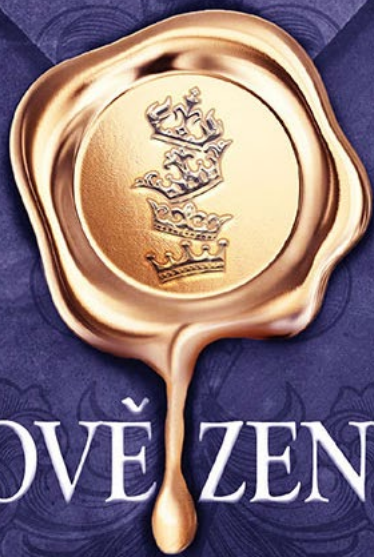

SEZNAM

ZAPOVĚ ZENÝCH

JADE PRESLEY

Seznam zapovězených

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

Jade Presley
Seznam zapovězených – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

SEZNAM ZAPOVĚZENÝCH

SEZNAM ZAPOVĚZENÝCH

JADE PRESLEY

Tato kniha je fikce. Všechna jména, postavy, místa a události jsou dílem autorčiny fantazie. Jakákoli podobnost se skutečnými událostmi, místy nebo osobami, živými nebo mrtvými, je čistě náhodná.

*Všem čtenářkám, které se nikdy nemůžou rozhodnout,
který z hrdinů v knize je jejich nejoblíbenější.
Netrapte se tím – v téhle knize si vybírat nemusíte.
Je v pořádku zamilovat si je všechny.*

Seznam zapovězených je pikantní fantasy typu „proč si vybírat“ (a když říkám pikantní, myslím tím opravdu peprnou!), která vás uchvátí královskými intrikami, žhavou vášní a čtyřmi naprosto neodolatelnými princí, kteří – každý po svém – vám ukradnou srdce. Příběh ovšem obsahuje jisté prvky, které nemusí být vhodné pro všechny čtenáře. Vyskytují se zde sexuálně explicitní scény s jedním nebo více souhlasícími partnery, témata chudoby, sexuálního obtěžování, úmrtí rodinných příslušníků zmiňované v ději, zmizení milované osoby, smrt, mučení a násilí. Prosím tedy čtenáře, kteří jsou na tato témata citliví, aby to vzali na vědomí.

Erithmorský
záliv

Erithmore

Obsidian City

Safirová zátoka

Sapphire Cove

Ruby Aire

Cardrayton

Cardraytonské
moře

RYLEE

Mohl bych tě zatknout jen za to, jak jsi oblečená,“ slyším za sebou známý, autoritativní hlas, ze kterého mi přeběhne mráz po zádech. „Ale to přece víš, Rylee, že ano?“

Ztuhnu uprostřed dlážděné ulice. Právě jsem překročila hranici Leaf & Claw – města, kde rozhodně nemám co pohledávat.

Cítím ho ještě dřív, než se mě dotkne, jako by se krev v mých žilách změnila v led. Zastavit ho nebo se jeho doteku vyhnout by mi ale přineslo jen potíže; a zrovna dnes večer jsou potíže to poslední, co bych potřebovala.

Turner mě popadne za loket a táhne mě za roh nenápadné kamenné hospody do úzké, opuštěné uličky. Srdce mi buší v hrudi. Nahnal mě do pasti a přes hluk oslavy uvnitř nás nikdo neuslyší. Pokud se někdo nevpotácí do uličky, aby se vyčůral, jsem tu úplně sama.

„Já...“ Sklopím oči ke svým decentním fialovo-zeleňým pouzdrovým šatům, které jsem si dnes půjčila od své nejlepší kamarádky Ivy. Jsou elegantní, i když jsou ušité jen z obyčejné látky, pořízené ve městě

Cedar & Silk, a dost dlouhé na to, aby zakryly moje boty, zamazané popelem.

Jako Ashlanderka – příslušnice nejnižší třídy v Luthathysu – nemám nosit oblečení nepříslušející mému společenskému postavení natož cestovat přes hranice. Jenže ve svém obvyklém oblečení, hnědých ošoupaných bavlněných kalhotách a tunice, bych v tomhle městě byla příliš nápadná. Myslela jsem si, že Ivyiny šaty budou bezpečnější. Zjevně jsem se mylila.

„Do jakého maléru se namočíš dnes večer?“ dotírá na mě Turner a žene mě dál do uličky. Zlatá uniforma královského strážce na jeho podsadité postavě skoro praská ve švech. Tvář má kulatou a jeho samolibý, pannačnický úsměv ho mění v něco, čeho jsem se za poslední půlrok začala bát.

Ze začátku to tak nebylo.

Nejdřív to bylo zábavné rozptýlení. Svést královského strážce není pro Ashlanderku, jako jsem já, rozhodně nic snadného, a on se zdál být dobrým spojencem. Královští strážci jsou výkonnou mocí v ulicích, plní vládcovy rozkazy, aby nás všechny udrželi v poslušnosti, a díky Turnerově přízni jsem se několikrát vyhnula vězení.

Netrvalo ale dlouho, než jsem zjistila, kým ve skutečnosti je a co má opravdu rád... a to je brát, trestat a týrat. Má mě od té doby v hrsti a svou autoritu proti mně používá jako zbraň.

„Nedostanu se do žádného maléru,“ odpovím nakonec tím nejnevinnejším možným tónem. Proč tu musí být zrovna teď?

Mám *jedinou* šanci najít svou sestru, a to je právě dnešní noc. Vzhledem k tomu, že to, co mám v úmyslu udělat, mě může přivést do vězení nebo ještě *hůř*, zabít mě, nemám na tohle vážně čas.

„Tomu je dost těžké uvěřit,“ opáčí a přimáčkne mě ke zdi budovy.

Cuknu sebou, pak se zhluboka nadechnu a nasadím lhotejný výraz s náznakem tuposti. Líbí se mu, když hraju hloupou. Zamlouvá se mu, když předstírám, že nejsem schopná dát dohromady smysluplnou myšlenku a nezmůžu se na víc než říct *ano*.

Vytáhne z pochvy svůj krátký meč a drží jeho špičku těsně před mým krkem. Musím vynaložit veškerou sílu, abych při pohledu na ten zatracený meč necouvla – vyhrožoval mi s ním tolikrát, že to ani nedokážu spočítat.

„Nechci dělat žádné potíže,“ ujišťuju ho znova.

„A co tedy dělá Ashlanderka jako ty v něčem takovém?“ Poklepe zlehka plochou stranou čepele na tenkou látku mých šatů.

To, že mě v nich Turner přistihl, mu dává právo uvrhnout mě do královského žaláře nebo posadit na loď a poslat do zámoří. Znovu pocit'uju záchvat nenávisti ke králům, co se před staletími rozhodli nakreslit na mapách hranice a zařídít, aby každý, kdo se narodil na špatné straně, byl zbaven práv, jež jsou pro boháče samozřejmostí.

„Nemáš v úmyslu vplížit se na Volbu, že ne?“ ptá se.

Usměju se tak široce, až mě to bolí, a přejedu prsty po rukojeti jeho meče. „Myslíš, že jsem tak hloupá, abych to udělala?“

„Doufám, že ne, vzhledem k tomu, že to tvou sestru připravilo o život.“

Pomalů zamrčkám. V hlavě nemám opravdu žádné myšlenky. Rozhodně ne na to, že bych ten meč obrátila proti němu. Jak by se mu to asi líbilo? A rozhodně ne na to, že bych vyslovila to, co mi tančí na špičce jazyka: moje sestra *není* mrtvá.

Není. Nemůže být.

„Počkej,“ zasměje se chraplavě. „Neříkej mi, že jsi nevyhrála jedinou pozvánku do loterie a myslíš si, že tohle“ – přejede špičkou meče po mém živůtku – „je to, co nosí královská rodina?“

Znovu mrknu. Pro jistotu ještě přidám přihlouplé zachichotání. „Žádný Ashlander nikdy nevyhrál pozvánku,“ opáčím. Ukážu na zeď za mými zády, směrem, odkud se linou zvuky hudby a veselí. „Chci jen jít do hospody. V noc Volby barmani nalévají dívkám zadarmo. Chci se trochu pobavit s přáteli,“ pokračuju a našpulím rty. „To si dneska večer nemůžu užít nějakou zábavu, Turnere?“

Z toho, jak se musím chovat v naději, že mě nechá jít, se mi chce zvracet. Kdyby to byla jakákoli jiná noc, možná bych se ho aspoň pokusila odrazit, ale k tomu je potřeba čas, a ten nemám. Volba brzy začne a já mám pouze malý prostor na to, abych udělala, co udělat musím.

Turner se směje tak nahlas, že mi na tvář dopadají sliny. Cuká mi v koutku oka, ale nepoddám se tomu. Musím se rychle dostat k Ivy a na scénu nemám kdy, především ne na hádku, která by mohla vést k tomu, že mi pohmoždí obličej. Dnes večer musím být bez poskvrny. Žádný popel, žádná špína a rozhodně žádné modřiny.

„Co vy Ashlandeři neuděláte kvůli drinku,“ prohodí a zadržuje smích. Znovu mě sjede pohledem od hlavy až k patě a mně naskakuje husí kůže. Nejsem jeho majetek a nenávidím... *nenávidím* pomyšlení na to, že jsem ho kdy pustila mezi nohy. Nenávidím to, že jsem si myslela, že je slušný a milý. Byla to jenom hra, aby mě polapil. *Slizký had*.

„Myslím, že ti to tentokrát můžu prominout,“ řekne nakonec a ustupuje stranou.

Do plic se mi vkrádá uvolněný dech; o krok ustoupím...

Čapne mě za zápěstí tak silně, až to zabolí, a strhne mě zpátky. Jeho meč zazvoní o kamennou zeď přímo vedle mého obličejce a zastaví mě. Musím vynaložit všechnu svou vůli na to, abych potlačila sílu, která stoupá mými žilami. Bylo by tak snadné vypustit prudký poryv větru a odhodit ho na protější zeď. Mohla bych ho omráčit a utéct.

Pak by ale znal moje tajemství.

„Pod jednou podmínkou,“ dodá.

Znovu se usměju. Je to jediná zbraň, kterou proti němu mám. Jediná věc, co mu brání nahlédnout hlouběji do mých lží.

„Že se uvidíme, až v sobě budeš mít všechno to pití zadarmo,“ říká Turner. „Nikdy jsem s tebou nebyl, když jsi byla ožralá,“ pokračuje. „Vsadím se, že to bude ohromná zábava.“

Do krku mi stoupá žluč a z toho, jak se urputně snažím, abych se nepřestala usmívat, mě bolí tváře.

„O půlnoci,“ odpovím, i když bych mu už nejmíň posté chtěla říct *ne*. Poslat ho do háje. Říct mu, že mi tohle dělat nemůže. Že mi nemůže vyhrožovat zatčením, když nebudu souhlasit – ale použil by to jen jako záminku k tomu, aby mě zatkl přímo tady a teď, odvlkl mě do žaláře a zavřel nás *oba* do cely.

Tohle riskovat nemůžu. Mám jen jedinou šanci –

„O půlnoci,“ zopakuje, zasune meč do pochvy a pusť moje zápěstí. Krev se do něj nahrne zpátky tak rychle, až to pálí. „Přímo tady.“ Odchází a mávne rukou směrem do uličky.

Jdu tak rychle, jak se jen odvážím, k jejímu ústí.

„Ne aby ses opozdila,“ volá za mnou. „Víš, co se stane, když přijdeš pozdě.“

Ruce se mi třesou, když se ohlížím přes rameno a přikývnu mu. Nepřijdu pozdě; nepřijdu vůbec.

Když budu mít štěstí, zjistím, co se stalo s mojí sestrou. A když ho mít nebudu?

Pak bude Turner tím nejmenším z mých problémů.

RYLEE

Vtrhnu do Ivyiných dveří a zabouchnu je za sebou, jako by mě Turner celou cestu sem pronásledoval. Nepronásledoval, ale ať táhne *k čertu* za to, jak mě rozrušil. Třu si bolavé zápěstí a zhluboka dýchám, abych se uklidnila.

„Co se stalo?“ ptá se Ivy s vytřeštěnýma očima, když ke mně přiběhne.

„Turner,“ vydechnu; to jako odpověď stačí. Moji přátelé znají mou minulost s ním.

„Kretén,“ sykne a podívá se na čerstvé fialové stopy na mém zápěstí ve tvaru otisků jeho prstů.

„Jsem v pohodě,“ ujišťuju ji. „Dej mi jen chvilku.“

Ivy přikývne, upřeně na mě hledí a nadechuje se a dýchá společně se mnou, dokud nenajdu způsob, jak se zbavit úzkosti.

„Lepší?“ zeptá se.

„Lepší,“ odvětim. „Šťěstí, že mě Turner nezatkнул, když mě načapal, jak překračuju hranici.“

„Snad je to znamení, že jsou dnes večer bohyně na tvé straně,“ usmívá se na mě Ivy. „Chceš to vidět?“

„Ano, prosím,“ přitakám a cítím, jak se mé tělo úlevně uvolňuje. Rozptýlení je přesně to, co teď potřebuju.

A pak soustředění. Ivy má totiž pravdu: dnes večer opravdu potřebuju mít bohyň na své straně.

„Layce tu ještě není?“ zeptám se.

„Ne. Budeš mít čas se vykoupat, než přinese zbytek našich ‚převleků‘,“ zasměje se Ivy. „Ale nejdřív...“ Vede mě přes pokoj a zastaví se u svého malého toaletního stolku. Otevřu ústa dokořán, když spatřím několik stejných pozvánek, které tam leží. Pod krásnou ilustrací bohatě zdobené masky stojí zlatým písmem:

*Králové Lumathysu
pořádají
Ceremoniál Volby
pro Legendy Chaosu*

Výměna této pozvánky za vstupní odznak při příjezdu do královského paláce představuje závaznou smlouvu mezi vámi a Legendami Chaosu. Souhlasem s účastí na Volbě udělujete nadšený souhlas k intimním aktům s jednou nebo všemi čtyřmi Legendami Chaosu, budete-li vybráni za partnery. Pokud vám tyto podmínky nevyhovují, nepřijímejte u brány číslovaný odznak a užijte si oslavy.

„Nadšený souhlas“, pronese Ivy zpěvavě.

Přejíždím prsty po pozvánce, otáčím ji ze strany na stranu a všímám si, jak je karton pevný. Zlatá a černá barva se pod světly lesknou. *Působí* tak draze, jako by ji králové naplnili hvězdným prachem. Je to snad jejich mocí a bohatstvím? Možná ano.

„Budeš *nadšeně* souhlasit?“ otáže se Ivy a zalévá při tom desítky rostlin, zaplňujících malou místnost.

Položím pozvánku zpátky na stolek a usměju se na ni.

„Pochopitelně,“ potvrdím s náležitým sarkasmem, aby se zasmála. „Kdo by nechtěl využít příležitost vyspat se se čtyřmi muži najednou?“ Snažím se o ironii i přesto – nebo možná proto – že se ve mně ozývá hlas pravdy. *Přemýšlela* jsem o možnosti, že budu muset smlouvu dodržet, a nechala se unášet fantazií. Ta představa mi nebyla proti mysli. Nejspíš mě na tom láká právě ta *zakázanost*; je to jenom nevinné snění.

„Nejsou to jen tak *ledajací* muži,“ poznamená Ivy. „Jsou to Legendy Chaosu. Polobožští královští princové z Lumathysu. Nechat je, ať si s tebou dělají, co chtějí?“ Zachvěje se a přejde k další rostlině.

„No tak,“ škádlím ji. „Nebyla bys na to zvědavá?“ Skousnu ret a moje myšlenky se vydají příjemnou cestou, která nemá nic společného s tím, co je dnes v sázce – můj život a život mé sestry. Je snazší myslet na tohle než na cokoli jiného.

Legendy i krále znám jen z obrazů, rozvěšených po celém Ashlandu, aby nám připomínaly, komu se klaníme. Královský malíř je zpodobnil jako impozantní muže se záhadným úsměvem a živýma očima. Mocné bytosti, schopné rozechvět vám kolena a vyrazit dech.

Čtyři najednou... po kůži mi přejede hřejivé mrazení.

„Mezi zvědavostí a sebezničením je tenká hranice,“ opáčí Ivy a vrací mě zpátky do reality. „Slyšelas přece ty zvěsti,“ pokračuje. „Zrovna minulý týden jsem zaslechla příběh, jak Snílek vynesl nějakého chlapa na nejvyšší budovu v Ruby Aire, protože kradl v jednom z jeho oblíbených obchodů. Strážci říkali, že ho shazoval dolů a chytal pořád dokola, než se k němu přidaly ostatní Legendy.“ Ivy se zachvěje. „Mysl manipuloval realitou toho muže a přiměl ho vidět jen ty

nejhorší obavy a Noční můra ovládl jeho emoce tak, aby tomu odpovídaly.“

Ztěžka polknu. „Taky jsem o tom slyšela. Říkali, že ho Hráč málem utopil ve vodní sféře, kterou ovládá.“

„Vidíš?“ odtuší Ivy a drží si konvičku u hrudi. „Zvědavost a sebezničení,“ opakuje. „Nehledě na všechny ty proslulé pověsti o Noční můře. Říká se, že se baví tím, že ženy na několik dnů spoutá řetězy a hraje si s nimi, jen když dostane chuť.“

Moje mysl mi vykreslí obraz: já v řetězech, s jediným účelem, být využívána pro potěšení. Když jste svlečení do naha, nehraje sociální třída žádnou roli. Při té myšlence pocítím v břiše záchvěv tepla, ale rychle ho zaženu.

Možná budu mít jednoho dne čas najít si milence, co by mi dal zároveň pocit bezpečí a vzrušení, porozumění i záhuby. Někoho, s kým budu moct být sama sebou a můžu mu svěřit všechna svá nejnítější přání.

Je to bláznivý sen, ale nedokážu se ho vzdát. Další položka na seznamu snů, které mi nejsou souzeny.

Ivy se postaví vedle mě, podívá se na pozvánky na toaletním stolku a v očích se jí hrdě zableskne.

Ukážu na svou falešnou pozvánku, ležící vedle její *skutečné*. „Tohle je jedna z tvých nejlepších prací, Ivy.“

Mrkne na mě, ale pak pokrčí rameny a natáhne se, aby se dotkla strelície, visící přes okraj květináče. Kroutí prsty, červené nehty se jí lesknou, a rostlina se vzpamatuje, jako by se zhluboka nadechla. Zářivě oranžové okvětní lístky se rozjasní a rozkvetou znovu obnoveným životem.

Svší ruku. „Taky myslím, že to je jedna z mých nejlepších prací. Ovšem víš, že komplimenty miluju, tak, prosím, pokračuj.“

Zasměju se a obdivuju to. Ne ten padělek, což je její druhá vášeň, ale její *skutečnou* božskou sílu.

Sílu, kterou ani ona, ani já nemáme mít. Sílu, která by nás mohla dostat do vězení, pokud by se o ní dozvěděl kdokoli mimo náš malý důvěryhodný kruh. Dá se však říct, že právě to nás vlastně svedlo dohromady.

Ivy jsem potkala, když jsem byla hodně mladá. Překročila jsem hranici Ashlandu a vplížila se do Leaf & Claw. Zoufale jsem toužila nadechnout se vzduchu, který na jazyku nezanechával pachů popela. Moje starší sestra Erin mě varovala, abych tam za bílého dne nechodila, ale já věděla, že strávím-li jedinou další minutu taháním rudy z ashlandských dolů, vybuchnu. V tu chvíli mi bylo jedno, jestli mě chytí strážci a uvrhnou mě do královského žaláře. Potřebovala jsem něco nového, živého a svěžího.

A přesně toho se mi dostalo. Vběhla jsem do odlehlé malé rokliny a uviděla dívku v mém věku, obklopenou divoce rostoucími květinami. Zastavila jsem se u hranice lesa; myslela jsem si, že mě odhalila, ale zpočátku si mě ani nevšimla. Pozorovala jsem ji a uvědomila si, že ty divoké květiny *vyrůstají* přímo před mýma očima – ta dívka je přiměla růst a kvést pomocí magie. Dodnes vzpomínám, jak se jí rozšířily oči, když uslyšela můj překvapený výdech, a jak rychle po mně skočila, připravená mě zmlátit, kdybych snad chtěla vyzradit její tajemství. Netušila, že ho skrývám i já: obě jsme byly demové.

Demové jsou potomky těch, co byli požehnáni bohyněmi, před mnoha staletími, kdy každá vládla svému vlastnímu území, jako to dnes dělají Legendy. Krátké období míru však rychle skončilo a mezi demy zavládly krvavé boje. Demové se brzy stali známými jen jako

chamtiví strůjci krveprolití, údajně proto, že byli zkažení silami, jež jim bohyně darovaly. Králové zasáhli dříve, než je některá z frakcí mohla svrhnout, a s bohyňmi převzali nad Lumathystem plnou kontrolu.

Proti společné síle bohyň a jejich králů neměli demové sebemenší šanci. Většina rebelů byla zavražděna, zbývající dostali možnost žít. S tím, že byla jejich rodová jména zapsána do listiny, zvané Seznam zapovězených, což zajistilo, že se nikdo z tohoto rodu už nikdy nemohl dostat do vysokého postavení; navzdory tomu, že jejich síla v rodové linii postupem času slábla a objevovala se v dalších generacích jen náhodně. Stejně jako se to stalo mně. Jako se to stalo Ivy a Layce. Zdědily jsme sílu, kterou naši nemagičtí rodiče dovedli udržet v tajnosti, protože znamení na naší kůži se projevila teprve tehdy, když nám bylo deset let.

Během času se Seznam zapovězených rozšiřoval a zahrnoval každého, kdo byl obviněn ze zločinu zraždy, a vlastně kohokoli, koho králové vnímali jako hrozbu. A když celé království usiluje o vznešené postavení, které králové svému lidu slibují – budou-li dostatečně tvrdě pracovat – nikdo na tom zpropadeném seznamu pochopitelně být nechce.

Být na seznamu znamená nikdy nedosáhnout vyššího společenského postavení, než je to, do jakého jste se narodili.

Být na seznamu znamená, že pokud budete povoláni, musíte plnit královské rozkazy za hranicemi, kde nejste pod ochranou bohyň.

Být na seznamu se prakticky rovná rozsudku smrti.

Pár demů, co se nemusejí skrývat, v Lumathystu žije, ale jsou nuceni pracovat za žebráckou mzdu a šlechta k nim chová silnou nedůvěru. Často jsou zatýkáni za věci, které šlechtě prochází každý den, jako

je překročení hranic města, nákup zboží nebo sňatek, s kýmkoli si přeji – to všechno je luxus, který je Ashlanderům odepřen.

Proto lidé jako já a moji přátelé drží své schopnosti v tajnosti.

Ve chvíli, kdy jsem na Ivy vyslala prudký vítr, který odhodil její drobné tělíčko daleko ode mě přes její záhonek divokých květin, staly se z nás nejlepší kamarádky. A překračování hranic, oddělujících *majetné* od těch, kteří *nemají nic*, se stalo jednou z mých neoblíbenějších a nejnebezpečnějších zábav. Překračovat hranice, abych se mohla setkat se svými přáteli, je riskantní, ale udělala jsem to už tolikrát, že si to nebezpečí už vlastně ani neuvědomuju. Nejspíš proto si mě Turner dnes večer všiml – přestala jsem brát porušování zákonů vážně.

Přejedu ještě jednou prstem po pozvánce.

„Nadšený souhlas.“ Opakuju ta slova a pak se závazné smlouvě zasměju. Každá šlechtična z Lumathystu, která dostala legitimní pozvánku, se na tuhle chvíli připravovala celý rok. Některé dokonce celý život. Leží ve svých nadýchaných péřových postelích a sní o tom, že by se mohly stát partnerkou Legendy Chaosu. Každá, která bude vybrána jako možná kandidátka, získá po ceremonii vyšší společenské postavení, ať už si ji Legendy zvolí, nebo ne.

„Myslíš to vážně? Přes všechny ty historky, co jsme slyšely o Legendách,“ řekne Ivy a otočí mě čelem k sobě. „Vsadila bych se, že by se ti líbilo být se všemi čtyřmi. Vsadila bych se o cokoli, že bys je všechny přiměla, aby to byli oni, kdo po tom bude toužit víc.“ Zasměje se. „Vždycky hledáš nějaké nové vzrušení. Přisahám na bohyně tam nahoře, že ti to jednou nakopec tvůj hezký malý zadek.“

„Kdybych byla vybrána jako jejich partnerka, mohla bych alespoň něco udělat pro Ashlandery,“ opáčím.

„Žádná z vybraných to nikdy nevydržela déle než měsíc,“ namítne Ivy. „Posledních šest odešlo, jakmile mohly. Vzaly si svou cenu, vyšší společenský status, a vypařily se bůhví kam. Boj o pozici budoucí královny Lumathystu není zrovna procházka růžovým sadem.“

„I tak by to stálo za to, kdyby to znamenalo, že by jedna z nás mohla přinést změnu, ne?“

Ivy se na mě vážně zadívá. „A co Athanry? Neděsí tě to? Proces, který jim přináší nesmrtelnost? Vypravuje se, že to krále skoro zabilo, když si je bohyně před staletími vyvolily. Nejspíš je to důvod, proč polovina možných kandidátek za posledních šest Voleb vzala do zaječích, kromě chaotické povahy Legend.“

Má pravdu, ale nad obavami v jejích očích se musím smát. „Buď v klidu, Ivy. O roli partnerky bych se nikdy neucházela,“ ujišťuju ji jemně. „Přes všechny každodenní stíznosti mám svůj život ráda. Zemřít ve jménu toho, abych se stala královnou Lumathystu, je to poslední, o co bych stála. A kromě toho, Ashlanderům je účast na Volbě zakázána. Kdyby mě náhodou vybrali, byla bych mrtvá v okamžiku, kdy by zjistili můj původ.“ Pravdivost těchto slov mě tíží v žaludku jako kámen. „Viš, proč se na tu ceremonii chci vetřít, a rozhodně to není kvůli princům... ani kvůli pití,“ dodám se smíchem.

„Hej,“ pokárá mě Ivy. „Drinky za to riziko stojí.“ Usměje se na mě, ale v očích má upřímnost, která neodpovídá laškovnému tónu jejího hlasu. „Chceš se znovu podívat na mapu paláce?“

Potlačím nervozitu, která mi svírá hrdlo. „Ne,“ odpovím a poklepu si na spánek. „Všechno mám tady.“

„Zaplatila jsi za ni půlroční plat,“ připomene mi.
„Měla by sis ji zapamatovat.“

„Jen doufám, že je přesná.“

„Říkala jsem ti přece, že můj přítel v paláci pracuje.
Můžeš mu věřit.“

Sevřu rty. Málokdy někomu věřím, ale Ivy má na rozdíl ode mě přístup do královských měst. Pochází z Leaf & Claw, což z ní dělá Ari, příslušnici střední třídy s privilegií, která Ashlandeři nemají. Může vlastnit svůj dům, místo toho, aby si ho pronajímala, a může nakupovat v královských městech. Aris nemůžou žádat o audienci u Legend jako šlechta, ale nežijí v bídě a můžou se volně pohybovat po Lumathystu bez strachu z uvěznění.

A přestože králové tvrdí, že kdokoli (není-li jeho jméno na Seznamu zapovězených) může postoupit ze své společenské třídy tvrdou prací a získáním královského požehnání, je vzácnost vidět, aby na společenském žebříčku vystoupal nějaký Ashlander. Sňatky mezi třídami musí být schváleny, a protože Ashlanderové jsou většinou potomky demů nebo nedávno propuštěných zločinců, dostanou souhlas jen zřídka. Ne že bych se o to mohla někdy pokusit, protože jméno mé rodiny je na Seznamu už od doby, kdy moji předkové před staletími pozvedli zbraně proti králům.

Ivyin status Ari jí umožňuje přístup ke kontaktům, které bych sama nikdy nezískala, a vlastnictví téhle mapy je pro mě jednou z těch výhod.

To, co pro mě dnes večer udělala, jí nikdy nebudu schopna oplatit.

„Vážně myslíš, že najdeš odpověď?“

Hrud' mi naplní pocit prázdnoty, když mi v mysli vyvstane Erinina tvář. „Je to už rok, Ivy.“ Rok od doby, kdy se moje sestra také vplížila na Volbu a už se

nevrátila. „Víme, že nebyla vybrána mezi kandidátky a domů se nevrátila. To znamená, že někdo musel zjistit, že je Ashlanderka, poslat ji na misi za moře nebo uvrhnout do vězení. Musím vědět, co se stalo. Musím ji najít.“

Volba je moje jediná šance, jak se dostat do paláce a hledat odpovědi. Plánováním téhle chvíle jsem strávila rok a celou tu dobu jsem si zoufale přála, aby se sestra objevila u dveří a řekla mi, že jsem jen ztratila pojem o čase. Už to předtím udělala. Erin se ráda vydává tam, kam ji vedou její instinkty, a jednou takhle vyrazila za dobrodružstvím a vrátila se až za měsíc.

Takhle dlouho ovšem nikdy pryč nebyla. A nikdy neodešla bez toho, aby mi o tom dala vědět.

Ivy mě obejmě a přitáhne si mě do své teplé náruče. Obklopí mě její svěží vůně orchidejí a borovic a vyplňuje prázdná místa v mém nitru vzpomínkami. „Já vím,“ řekne. „Mrzí mě, že jsem jí vyrobila falešnou pozvánku...“

„To ne,“ namítnu, když se od sebe odtrhneme. „Neobviňuj se. To se mohlo stát komukoli z nás.“ Ivy se Volby účastnila posledních šest let a ani jednou nebyla vybrána jako možná partnerka. Její pozvánka je vždycky oficiální, ale nikdy neměla opravdový zájem stát se partnerkou Legend – kvůli příběhům, které jsme o nich slyšely – a tak se držela v pozadí, neupoutávala na sebe pozornost a užívala si luxus této události.

Myslela jsem, že to Erin udělá stejně. Bohyně ji obdarovaly jedinečnou schopností uniknout z těsných míst, odhadnout nebezpečí a ukrást cokoli, co se jí zachce, i kdyby se jí při tom okradený díval přímo do očí.

Co se tedy té noci stalo? K čemu došlo, že nemohla uniknout, že nedokázala využít svůj šarm nebo svůd-

nost? Kdyby někam zmizela za dobrodružstvím, řekla by mi o tom. Nenechala by mě hnít v Ashlandu. Jsem jediná, kdo jí z celé rodiny zůstal.

Znovu se proklínám, že jsem nešla s ní. Erin mě o to prosila, ale mně se z představy setkání s královskou rodinou Lumathystu, která by raději nechala Ashlandery umřít hladu, než aby jim podala pomocnou ruku, vždycky zvedal žaludek. Moje arogantní pýcha mě nejspíš připravila o sestru.

A od té doby se za to nenávidím.

RYLEE

Já vím, já vím, jdu pozdě!“ Laycin hlas naplní místnost, když vtrhne do Ivyiných dveří a neohrabaně se potýká se třemi velkými hedvábnými pytli.

Právě jsem se osušila po rychlé koupeli. Poté, co jsem ze sebe smyla prach z práce v lomu, zůstala jsem ještě pár minut ve vlažné vodě, déle, než bylo nutné, a v duchu se připravovala na dnešní večer.

„Nevěřily byste, jaké davy dnes byly na hlavních křižovatkách mezi městy! Musela jsem to vzít přes čtyři zkratky, abych se sem vůbec dostala.“ Zvedne barevné pytle, položí je na Ivyinu postel skrytou v rohu pokoje a otočí se k nám. „O co jsem přišla?“

Ivy na mě spiklenecky mrkne. „Jen poslouchám, jak Rylee vypráví o tom, co provede Legendám Chaosu, pokud si ji *vyberou*,“ pronese a ústy naznačí obscénní gesto, které nás všechny rozesměje.

Layce se chichotá a drží se za boky. „Když si tě vyberou, povýšíš nás?“ zeptá se a popadá dech. „Mohla bych být tvou královskou ochrankou.“ Luskne prsty, takže jí na okamžik na jejích špičkách zatančí blesky;

sevre ruku v pěst, aby je uhasila. Pak ukáže na Ivy. „A ona může být tvoje královská zahradnice.“

Ivy předstírá šok a stále se pohihňává. „Lepší práce než ta, co mám teď.“

„Dohodnuto,“ přikývnu. „Jediné, co musím udělat, je, aby si mě Legendy vybraly – Ashlanderku, která je na jejich prestižní ceremonii *nelegálně* – místo toho, aby mě nechaly zatknout, s každým z nich se vyspat, naučit se funkce a politiku jejich měst a přežít Athanry, abych se stala nesmrtelnou.“ Odpočítávám si každý úkol na prstech. „Moment,“ řeknu a obě protočí oči. „Taky si s nimi budu muset užít natolik, abych si vybrala věčnost s nimi a riskovala smrt, abych ji získala.“ Poklepu si prstem na bradu. „Připomeňte mi, kolikrát se to stalo?“

„Ty jsi ale spratek,“ popichuje mě Ivy.

„*Nikdy*,“ odpovím si sama a dělám, jako bych ji neslyšela. „Legendy se už šest let snaží najít si partnerku, a pořád žádnou nemají. Takže bych s balením kufrů zatím nespíchala.“ Kdyby nebyly Legendy bohatí sráči, co si libují v chaosu, možná by mi jich bylo i líto.

„Takhle nám pokazit zábavu,“ pokárá mě Layce. „Ale žerty stranou. Dostat odznak je výsada. A bude to tvůj první!“

„Počkej, cože?“ zeptám se a přejíždím pohledem z Layce na Ivy. „Já si nebudu brát odznak.“ Předpokládala jsem, že použijeme naše pozvánky, abychom se dostaly dovnitř, ne že je vyměníme za očíslovaný odznak, abychom se mohly účastnit samotné Volby. Ostatně to není povinné.

„Vždycky si bereme odznaky.“ Layce se zmanteně zadívá na Ivy.

„Klenotníci za ně dávají spoustu peněz, protože jsou na nich drahokamy té nejvyšší kvality,“ dodá Ivy.

Tohle *je* lákavá představa. „Ale to riziko...“ Skousnu spodní ret a přemýšlím. „Vy jste se nikdy nebály, že vás vyberou?“

„Ani trošku,“ opáčí se smíchem Layce.

Ivy zavrtí hlavou. „Vždycky si Legendy jen na začátku prohlédneme a pak se od nich celý večer držíme nenápadně dál.“

„Aha,“ přikývnu. To dává smysl. „I tak je to ale riskantní...“

„Odkdy si vybíráš bezpečnou cestu?“ otáže se Layce.

Odfirknu si. Samozřejmě má pravdu.

Ivy se na mě povzbudivě usměje. „Je to na tobě. Nebudeme tě do ničeho nutit.“

„Jistěže ne,“ přidá se Layce.

„Chceme jen, abys věděla, jaké to má výhody,“ pokračuje Ivy. „S penězi za prodej odznaku bys mohla udělat spoustu věcí.“

„Navíc, stejně si vždycky vyberou někoho z vysoké šlechty,“ poznamená Layce s pokrčením ramen. „Budeme se chovat nenápadně.“

„Ale netlačíme na tebe,“ řekne Ivy.

„Dík za upozornění,“ opáčím a myslím to upřímně. Mám ty nejlepší kamarádky na světě a vážně nevím, jestli bych bez nich dokázala přežít.

„Dobře, tak pojď sem,“ mávne na mě nadšeně Layce, když se otočí k Ivyině posteli a hromadě hedvábí na ní. „Trvalo mi šest měsíců a chtělo to spoustu pečlivého plánování, než jsem všechny tyhle věci propašovala z obchodu paní Mardoneové, takže jestli se vám ty barvy nelíbí, nechte si to pro sebe.“

Layce je také Ari, žije v Cedar & Silk, ale ani náš společný příjem by nikdy nestačil na koupi trojích šatů takové kvality. Její pozice v obchodě paní

Mardoneové jí poskytla příležitost, jíž nešlo odolat, a já jsem jí nesmírně vděčná za ochotu pro mě jedny šaty ukrást. Vzhledem k tomu, jaké ceny Mardoneová požaduje od střední a nižší třídy, z toho ani nemám špatný pocit.

Když Layce opatrně vytahuje šaty z pytlů, Ivy vykřikne.

„Tyhle jsou pro tebe,“ prohlásí Layce a podá Ivy lesklé zelené šaty. „A tyhle,“ říká a podává mi hromadu černého hedvábí, krajek a kůže, „jsou pro tebe.“

Otevřu ústa a snažím se to všechno pobrat do náruče.

„Běž,“ ukáže na dřevěný paraván v rohu Ivyina pokoje. „Masky přijdou až po líčení a účesech.“

Chvilí tam stojím, neschopná vyjádřit svoji vděčnost za vše, co pro mě udělaly, za všechna rizika, která podstoupily, aby mi daly šanci najít mou sestru.

Layce na mě netrpělivě zamává. „Nemáme moc času. Pospěš si.“

Vytrhnu se z myšlenek a spěchám za paraván, vděčná za čas, který mám na to, abych se vzpamatovala. Stejně bych nejspíš nikdy nenašla ta správná slova, abych jim poděkovala. Než jsem si stačila obléknout a zapnout šaty, položila Layce na kraj paravánu pár černých bot s krvavě rudými podpatky.

Vyjdu a Ivy se zarazí, s jednou pantoflí na noze a druhou v ruce, a zírá na mě.

„Věděla jsem, že musíš mít černou!“ vyhrkne Layce. „Na Volbu nikdy nikdo černou nenosí.“

Vytřeštím oči. „Cože? Tak proč...“

„Protože ti černá strašně sluší,“ přeruší mě a posadí na židli před Ivyiným toaletním stolem. „Klid, Rylee. Tvoje maska je nádherná. Budeš vypadat, jako že tam patříš, ale nikdo nebude mít tušení, kdo jsi.“

Snažím se uvolnit obličej, zatímco mi dělá make-up. Používá spoustu štětců a barev. Dlouho se věnuje mým očím, vzhledem k tomu, že na nich budu mít nasazenou masku, ale neprotestuju. Jak bych mohla? Make-up je další luxus, který si nemůžu dovolit a který stojí za to ukrást. V Ashlandu ho nemůžu mít, to by se na mě hned slétli královští strážci a vyptávali se, kde jsem ho sehnala. Dnes večer jsem daleko za hranicemi své komfortní zóny. Zvládnu to vůbec?

Je úsměvné, kolik toho můžou změnit neviditelné hranice mezi městy. Moje kamarádky nikdy netrpěly hladem ani neriskovaly zatčení za to, že nosí rtěnku. Ani jedna z nich neví, jaké to je nejíst a nevědět, kdy a odkud se objeví nějaké další jídlo. Není to jejich vina, je to privilegium za to, že se narodily na správném místě na mapě a se správným rodinným titulem. Stejně jako není moje vina, že jsme se s Erin narodily na špatném místě.

Je to vina králů.

Způsob, jakým získávají své bohatství, způsob, jakým uvalují daně na Ashlandery až k hladovění a pak čekají, že se jim budeme klanět a líbat jim nohy, kdykoli se objeví, a to všechno pod záminkou, že jejich ochrana za tu cenu stojí. Ochrana před zámořskými říšemi, před hrozbami, které sem už po dvě desetiletí nevzkročily. Jako by to byli oni, kdo vytvořil magická ochranná kouzla kolem našeho kontinentu, a ne bohyně, jejichž oběť udržuje naši zem v bezpečí. V místnosti se zdvihne prudký poryv větru a Ivyiny rostliny se zachvějí.

„Hej,“ zaprotestuje Layce a upoutá mou pozornost, když mi na tvář nasadí masku. „Nejsi v tom sama.“

Vydechnu a ovládnou svou sílu. „Děkuju,“ řeknu oběma, když vstanu ze židle a otočím se k nim. „Obě vypadáte úžasně.“

Ivyina tmavě hnědá kůže září pod zelenými šaty, které jí spadají z jednoho ramene, přiléhají v pase a elegantně splývají přes její dlouhé nohy. Po stehně jí stoupá vysoký rozparek a přes lýtky se jí vinou řemínky bot v tenkých černých překřížených liniích. Masky, zakrývající její tvář, je vyrobena z desítek zlatých a sytě zelených břečťanových lístků, pod nimiž jsou vidět její plné rty.

Layceiny karmínové šaty jí obepínají tělo; končí těsně nad koleny a jejich barva dodává její pokožce růžový nádech. Její maska je tvořena červenými peříčky, rozprostřenými po levé straně Layceina obličeje.

„Otoč se,“ vyzve mě s úsměvem Layce.

Otočím se a konečně se na sebe podívám do velkého zrcadla. V krku se mi vytvoří bolestivý knedlík. Nejsem si jistá, jestli je to šok, vděk, uznání, nebo kombinace toho všeho. Layce má každopádně pravdu – v těchhle šatech mě nikdo nepozná. Nikdy jsem na sobě nic tak drahého neměla a najednou jsem si jistá, že už nikdy nechci nosit nic jiného.

Z ramen mi splývají krajkové rukávy a odhalují klíční kosti. K horní části trupu přiléhá černá kůže, zvedá mi prsa a pevně obepíná můj žaludek. Od pasu dolů se rozprostírají vrstvy hedvábí a kraje, v elegantních kaskádách spadají na podlahu a při každém pohybu šustí. Tmavě červená barva na mých rtech vyniká na mé bledé kůži a modré oči za tmavou maskou, zakrývající polovinu tváře, mě skoro pálí. Přejdu blíž k zrcadlu a dotknu se jemné masky, skládající se ze stovek miniaturních látkových motýlů.

„Jsi připravená?“ zeptá se Ivy, stojící za mnou se štětcem na make-up v ruce.

Přikývnu a přehodím si dlouhé blond vlasy přes jedno rameno, aby mi nezakrývaly krk. Ivy rychle

přitiskne štětec na místo pod mou čelistí a zakryje tak světle stříbrnou skvrnu, která se objevila, když mi bylo deset. Vypadá jako malý obláček.

Znamení dema požehnaného bohyní Neph.

Ivy přejde k mému zápěstí a mlčky zakryje světle fialové modřiny, které mi způsobil Turner. Srdce se mi svírá.

Když skončí, podá Ivy štětec Layce, která si rychle zakryje znamení na vnitřní straně zápěstí – stejný obláček, jako je ten můj. Ivy zvedne nohu, vyhrne si šaty a odhalí vnitřní stranu stehna.

„Kdo chce mít tu čest?“ zeptá se.

Vezmu jiný štětec a namočím ho do pudru. Skloním se a přejedu štětínami po jejím znamení – světle zelené skvrně ve tvaru listu. Dělalysme to už tolikrát, že bychom si mohly nejspíš vzájemně zakrývat svá znamení i ze spaní.

O krok ustoupím, abych zkontrolovala svou práci. „Ted' už nás nic nezastaví,“ prohlásím.

„Tak na co čekáme?“ zeptá se Ivy.

JAX

Zavolal sis mě,“ pronáším pomalu, když vcházím do otcovy honosné pracovny.

Stěny pracovny velkého a mocného Baydela Lavina jsou obloženy knihami, o nichž jsem si jistý, že je nikdy nečetl, a uprostřed místnosti, naproti oknu sahajícímu od podlahy až ke stropu, s výhledem na královské město, stojí monstrózní mramorový stůl. Obloha je černá jako uhlí, ale kolem vnějších bran hluboko pod námi vybuchují a poblikávají zlaté jiskry – magická světla lákající hosty Volby do paláce.

„Mohl jsi přijít dřív,“ odvětlí otec. Stojí na vyvýšeném stupínku před pozlaceným trojkřídłym zrcadlem a obdivuje sám sebe, zatímco se u jeho kotníků motá krejčí.

„Doslechl jsem se, že to některým lidem dělá potíže.“ Zvednu obočí a zadívám se na něj. „Hlásí se snad o slovo tvůj věk?“

Je skoro stejně starý jako samotný Lumathyst, ačkoli na to nevypadá. Všichni lidé v Lumathystu stárnou po dosažení dospělosti velmi pomalu, díky magii,

kteřou bohyně zaplavily tuto zem poté, co si ji poprvé přivlastnily. Když si ale moje matka, bohyně Evaluna, vybrala za partnera mého otce, obdařila ho špetkou své moci a učinila ho nesmrtelným. Otcova tvář vykazuje jen nepatrné známky stárnutí – pár vrásek v koutcích zelených očí a sněhobílé vlasy, které nosí zastřižené nakrátko.

Upřeně na mě hledí přes zrcadlo a nedává najevo ani náznak pobavení.

Strčím ruce do kapes, opřu se o sloup a podepřu se jednou nohou. „Vidím, že ses zase rozhodl pro zlatou,“ ukážu na jeho oděv. Je čistý, jednoduchý, podobný tomu mému, ale jeho barva je neuvěřitelně křiklavá.

„A ty sis zvolil černou,“ opáčí s povýšeným úšklebkem. „Jak šokující.“

Sálá z něj podráždění. Cítím ho až na jazyku. Síla v mé krvi se vzedme a nutí mě změnit jeho náladu. Potlačím to nutkání. Kdykoli jsem to zkusil, zastavil mě svou silou, a ta je stále mnohem mocnější než ta moje.

„Zlověstná temnota rozhodně přitahuje partnerky,“ pokračuje ironicky.

Možná bude tenhle rok jiný, našeptává mi do ucha zrádný hlas. Pohřbívám ho společně s veškerou nadějí, kterou jsem kdy měl, že překonám sílu svého otce.

Krejčí dokončí svou práci a Baydel ho mávnutím zápěstí propustí. Muž vyběhne z místnosti, plachý jako myš. Otec se zálibně prohlédne v zrcadle a pak přejde ke svému stolu. Zvedne svou masku – vyrobenou ze samých diamantů – a nasadí si ji na oči.

„Jestli sis mě sem zavolał, abych ti pochválil róbu, ztrácíš čas, starouši.“

„Dávej si pozor na jazyk.“

Usmívám se. Přehnaně a sarkasticky. Je to stejný úsměv, co byl tou poslední věcí, kterou vidělo mnoho lidí těsně před svou smrtí. Úsměv, který mi vynesl přezdívku Noční můra.

Má alespoň tolik slušnosti, aby se tvářil nervózně. „Zavolal jsem si tě, abychom probrali dnešní ceremonii...“

„Byl jsem už na šesti takových Volbách,“ přeruším ho. „Není co probírat.“

„Ty i ostatní Legendy jste už šestkrát *selhali*.“ Přistoupí ke mně. Jsme stejně vysocí, ale cítím, jak místnost naplňuje jeho síla.

Pokřčím rameny. „Nikde nevidím tvoji partnerku,“ opáčím.

Zvedne ruku, ovšem zastaví se dřív, než může udeřit. „Kdyby to byla jiná noc než noc Volby, smazal bych ti ten úsměv z tváře.“

Pomalou, chladně se zasměju. Kdyby tu byla moje matka, nikdy by nedovolila, aby mi ublížil. Nedovolila by mu, aby se z něj stal takový bastard, jakým je. Ale dávno nás opustila, společně s matkami mých přátel, bohyněmi Tareenou, Eirdis a Neph.

„Tohle je tvůj rok,“ řekne Baydel po krátké odmlce. Urovná si zlaté sako, jehož lesklá látka mu spadá přes boky. „Je řada na tobě, abys vybral partnerku pro Legendy. Zkus tentokrát vybrat někoho, kdo to vydrží déle než měsíc.“

„Není naše vina, že jsou tak přecitlivělé, když je dva nebo víc z nás chceme do postele ve stejnou dobu,“ namítám a ignoruju bodnutí v žaludku. Ne z pohrdání, které jsem pocíťoval k předchozím kandidátkám, ale z čiré hrůzy, jež je všechny přemohla, sotva nás poznaly.

„Je to vaše vina,“ opáčí. „Mohli byste potlačit svoje schopnosti, když jste všichni čtyři pohromadě s potenciální partnerkou.“

„Proč bychom měli měnit to, kým jsme? Potenciální partnerka by nezvládla přežít Athanry, jestli nezvládne naše společné síly, ať už v ložnici, nebo mimo ni.“

Baydel se přiblíží a já se odlepím od sloupu, abych se s ním setkal.

„Musíte to brát víc vážně,“ naléhá. „Teď víc než kdy jindy.“

Zvědavě nakloním hlavu. „Co přede mnou tajíš?“ Kromě všeho ostatního. Parchant.

„Víš přece, o co kráčí,“ zamumlá. „Bohyně můžou ve stázi fungovat jako mocné ochránkyně jedině tehdy, pokud ty a ostatní Legendy každoročně obětujete kapku své síly. Takové podmínky si stanovily, když před mnoha lety upadly do spánku, aby nás ochránily. Chtěly mít spojení se svými jedinými syny, aby se ujistily, že je Lumathyst jejich ochrany stále hoden. Kromě dalších důvodů, proč je důležité najít si partnerku, vytvořily pro vás čtyři Volbu, abyste si někoho našli a dokázali tak, že bude královská tradice pokračovat.“

Vina se mi zakusuje do hrudi jako uvězněná krysa. Zklamat naše matky je to poslední, co by kdokoli z nás chtěl. Jako Legendy, včetně mě, plníme svou povinnost vůči nim už od doby, kdy jsme dospěli a získali své vlastní schopnosti, což se stalo už před lety; předtím se o obětiny starali naši otcové. Baydelova naléhavost mi ale pije krev. Nikdy ke mně nebyl úplně upřímný. Cítím ty vypočítavé lži, co denně spřádá. Nevím však přesně, o čem mi lže.

„Teď je důležitější než kdy jindy, aby sis našel partnerku,“ pokračuje. „Zvláště kvůli té hrozbě ze zámorí.“

Víš přece, jak nás Erithmore nenávidí. Myslíš, že ti bude tvůj lid i nadále sloužit, když zjistí, že jeho vládci nedovedou uspokojit své bohyně? Obrátí se proti tobě v okamžiku, kdy nebudou mít zajištěno živobytí, a budeme se muset vypořádat s dalším povstáním. Erithmore by se s rebely ochotně spojil. Lid cítí slabost...“

„Lumathyst není slabý. O to se naše matky postaraly,“ zavrčím.

„Kdyby vaše matky nestanovily pravidla Volby, prostě bych hledal tak dlouho, dokud bych nenašel dívku, která by vás všechny skutečně snášela,“ odsekne a zavrtí hlavou. „Lumathyst je možná silný, ale vy, Legendy, děláte z naší královské linie frašku.“

Síla v mých žilách začne buráct a žádat o to, aby byla uvolněna. Mohl bych ho vyděsit, přimět, aby uvěřil tomu, že jeho nejhorší noční můry jsou poklepání na rameno, přejíždění prstů po krku...

Otec se vědoucne usměje a mávne rukou. Vmžiku mě znehybí. Mé tělo je plně pod jeho kontrolou.

„Jsi slabý,“ zašeptá. „To, že se ty a ostatní Legendy staráte o špinavé zrádce potulující se po našich ulicích, ještě neznamená, že jste mocní muži.“

Pustí mě, skloní bradu a čeká. *Chce*, abych zareagoval. *Chce* boj.

Nedopřeju mu ho.

„Mobilizuje snad Erithmore?“ ptám se, jako by mě právě znovu neurazil. Jako by právě nepoužil svou moc proti vlastnímu synovi.

Baydel se usmívá, jako by byl ohromen. Ví, že není.

Lumathyst je největším královstvím v Crescentském oceánu. Vleyica a Cardrayton na jihu jsou našimi spojenci, naší největší hrozbou je Erithmore na severu.

Několik desetiletí mezi námi panoval mír, ale jako druhé největší království s námi soupeří odedávna.

Nenávidí náš monopol na obchod s Vleyicou a Cardraytonem. Kdyby armády Erithmore někdy početně převýšily naše, neváhali by se nás pokusit dobýt. Naštěstí nám síly spících bohyň v rámci našich hranic poskytují ochranu, takže je myšlenka na naše dobytí jen bláhový sen.

„Zatím nic určitého,“ odvěti Baydel. „Víš ale, jak nám závidí. Musíme je udržet v závisti, nesmíme dopustit, aby se zvrhla v ambice. Navíc, pořád je tu ještě obava z organizování demů...“

„Předky demů jste s ostatními králi vyhnali do Ashlandu, zbavili je veškerého majetku, privilegií i naděje, nebo je nutíte dřít do úmoru. Většina rodin demů má jen zbytečky sil, pokud mají vůbec *nějaké*. Po staletí se ani šepotem nikdo nezmínil o nějakém spiknutí proti královské rodině. Přece je nemůžete vážně pokládat za hrozbu?“

„Chceme si udržet jejich loajalitu a poslušnost,“ odpoví, „aby nedošlo k dalšímu povstání.“ Ukáže směrem ke dveřím. „Jdi se obléknout. Uvidíme se nahoře. Čekaj na moje pokyny, koho vybrat. Budeš-li tentokrát poslouchat, možná si vybereš správně.“

Kysele se na něj usměje, vyjdu z místnosti a vyjdu zlatým výtahem do Axlova patra. Když jsme v paláci, vždycky se scházíme v jeho komnatách. Cestu nahoru se snažím využít k tomu, abych se uklidnil, ale bouřlivou energii v mém nitru se mi nedaří potlačit. Kvůli otci bych nejradši něco rozbil. Nebo ještě líp, někoho podřízl. Svrbí mě prsty, když přejíždím po rukojetích nožů, připevněných pod kabátem.

„Jak se daří tvému staříkovi?“ zeptá se Axl, jakmile vejdu do jeho pokoje.

Svalím se na jednu z kožených pohovek a hodím nohy na skleněný stolek. „Je protivný. A tvůj?“

„Zrovna tak,“ odpoví Axl a upravuje si před zrcadlem na protější stěně kravatu.

„Učesal sis vousy?“ škádlím ho. Dlouhé černé vlasy má svázané koženou stuhou, plnovous dokonale zastřižený. Obvykle vypadá stejně divoce jako oceán, který tak miluje.

„Noc Volby,“ opáčí se širokým úsměvem.

Zavrtím hlavou, ale cítím, jak se mi koutky úst lehce zvedají, neschopny odolat účinku, jaký na mě má jeho dobrodružná energie. Rozhodně je to lepší než vztek, který ve mně probouzí můj otec.

„Nejsi ani trochu natěšený?“ ptá se a posadí se na pohovku naproti mně. Sáhne po karafě uprostřed stolku, nalije do dvou sklenek jantarovou tekutinu a jednu posune ke mně. „Je to tvůj rok, kdy si můžeš vybrat.“

Vezmu sklenku, cinknu s ní o jeho a pak vyprázdním její obsah jediným douškem. Ten pálivý pocit je přesně to, co potřebuju, a tak si naliju další. „Pokud jde o tohle...“

„Jste připravení?“ volá Kal, když vchází do místnosti. Tmavohnědé vlasy má perfektně učesané, tvář hladce oholenou a vypadá jako zlatý chlapec. Kdybychom spolu nevyrůstali, nejspíš bych ho za jeho schopnost vypadat bez sebemenší námahy klidně, vyrovnaně a sebevědomě nenáviděl. Naštěstí pro něj ho miluju jako svého bratra.

„Čekáme na tebe a Pierce,“ prohlásí Axl a nalije si další drink. „Nepotřebuju moc, abych vypadal zatraceně dobře.“ Přehodí ruku přes opěradlo pohovky a kotník opře o koleno.

Kal se zasměje a upravuje si červené sako. „Otec mě zdržel. Pierceův taky...“

„Jsem tu,“ přeruší nás Pierce a připojí se k nám. „Také vaši otcové naléhali na to, jak je letos důležité správně si vybrat? Nebo jen ten můj?“

Kal přikývne. Axl zasténá a dramaticky zakloní hlavu. Já se jen hořce ušklíbnu.

„Nikdy se o naše blaho takhle nezajímali,“ pokračuje Pierce. Pohled jeho tmavých očí se vzdálí, jak to dělává vždy, když analyzuje situaci. To, že se mu přezdívá „Mysl“, má svůj význam – vidí věci z perspektivy, jakou ostatní nevidí, a v hlavě má víc vědomostí než stovka lumathystských historiků. „Proč myslíš, že to tak je?“

Odložím prázdnou sklenici, až křišťál cinkne o stůl.

„Baydel mluvil o uspokojení přání našich matek,“ povzdechnu si. „A hrozbě od Erithmoru.“

„Můj otec také zmiňoval oběti,“ doplní Axl.

„Zmínil Baydel nějakou konkrétní skupinu z Erithmore?“ otázka se Pierce.

„Ne,“ odpovím.

„Dost neurčité,“ odtuší Pierce a svráští obočí.

Axl sevře opěradlo pohovky. „Jací blázni by mohli být tak hloupí, aby se odvážili vyhrožovat králům?“

„Tot' otázka,“ řeknu. Všichni zmlknou a já okamžitě pocítím neklid. „Pokud jde ale o dnešní večer, Axle, proč si nevybereš ty?“

„Proč bych to dělal?“ pokrčí Axl rameny. „Je řada na tobě.“

Kal obejde pohovku a posadí se do křesla vedle mě. Pierce se nenuceně opře o opěrku Axlovy pohovky.

„Přece mě znáš,“ pronesu, jako by to bylo dostačující vysvětlení. „Mně na tom nezáleží.“

„Pokud si ale vybereme správně...“ Axl ztiší hlas. „Představ si to,“ pokračuje. „Mít partnerku dost silnou na to, aby nás zvládla všechny? To by byla...“

„Pohádka,“ skočím mu do řeči. Ne že bych předtím nepřemýšlel o výhodách toho mít partnerku – někoho, kdo by nám rozuměl tak, jak to dokáže jen partner. Někoho, kdo by se nám všem postavil a prosil o víc, někoho, kdo by se před námi netřásl strachem...

Čirá fantazie.

Zatím se neobjevila žádná žena, jež by zvládla každého z nás, a ani *jediná* z nich si naši společnost neužívala natolik, aby se pro nás rozhodla. Žádná si nezasloužila naše symboly – posvátné předměty, které bychom kandidátce udělili na konci měsíce stráveném s ní, jako symbol našeho slibu. Ne že bychom se nesnažili. Snažíme se *vždycky*.

Na šukání se dá někdo sehnat snadno, ale najít partnerku?

Ne snad, že bych někdy s některou z kandidátek spal. To jsem nechal na Axlovi, Pierceovi a Kalovi. Jasně, díval jsem se, ale žádná z nich nebyla dost odvážná na to, aby se pokusila svést Noční můru. Zvlášť když vědí, co dokážu, co jsem udělal každému, kdo se mi odvážil vzdorovat.

„Myslíš, že to letos nebude jiné,“ řekne Kal, a není to otázka. Sevře rty a jeho modré oči se na mě dívají pohledem člověka, co má *zlomené srdce*.

Zamračím se na něj. „Možná jen nejsem nadšený z toho, že mám vybírat další kandidátku jen proto, aby nás odmítla, než se dostaneme k Athanry.“

Kal svěsí ramena a já svého výbuchu okamžitě zalituju. Vybíral už dvakrát a obě odešly hned, jak mohly. Naše matky učinily smlouvu magicky závaznou, ale nikdy by nikoho nenutily nás milovat, takže do ní zahrnuly možnost po měsíci odejít. Tolik nás jich už opustilo. Vzaly si odměnu a ani se neohlédly zpět.

Kal to nese ze všech nejhůř. Všichni cítíme hořkost z odmítnutí, ale takový už je Kal. Snílek. Jeho srdce je jeho slabostí, ačkoli je to nejspíš jediná slabost, kterou má.

„Neztrácím naději,“ řekne, sval v čelisti mu však zacuká.

„Řal jsem do živého, ovšem přiznejme si, že přesně to je moje práce.

„Nechci vybírat místo tebe,“ opáčí Axl a zavrtí hlavou. „Měl bys alespoň vědět, kdo tam venku je.“ Nakloní se, opře lokty o kolena a usměje se. „Nikdy nevíš. Letos to může být jiné.“ Axlova nadšená energie je nakažlivá; je to jedna z věcí, kterou na něm mám nejraději. Překážky ho málokdy odradí a je vždycky pro – především když jde o moje špatné nápady.

„Pojď,“ vyzve mě, vstane a ukáže na dlouhý mahagonový stůl na protější straně místnosti. „Nechal jsem pro dnešní ceremonii vyrobit nové masky.“

Následujeme ho ke stolu. Je jasné, komu patří která maska; i když jsou všechny víceméně identické, odlišují je drahokamy pod výřezem pro levé oko, odpovídající oficiálním barvám našich měst: Kal má rubíny, Pierce smaragdy a Axl safíry. Moje má černé diamanty, což odkazuje na moje město Obsidian.

Přejíždím po své masce prsty a obdivuju detaily konstrukce. Je to maska na celý obličej s vertikálním otvorem od nosu po spodní ret a dvěma horizontálními pro oči. Zbytek pokrývají složité vzory, stáčeající se směrem k ostré bradě.

Zvedneme je a nasadíme si je na tvář pohybem, který působí jako předem nacvičený. Cosi mezi námi se změní a místnost prostoupí naše síly. Spojené a mocné jsou Legendy Chaosu něčím, čeho je třeba se bát.

Předpokládám, že dnes večer bude žena, kterou si vyberu, tou nejméně vyděšenou ze všech.

Axl mi poklepe na rameno. „Jestli si nikoho nevybereš do půlnoci, pak vyberu já. Platí?“

Přikývnu. Vyjdeme ze dveří a nastupujeme do vý-
tahu.

„Někde tam je,“ pronese Axl s nadějí v hlase.

„Musí tam být,“ dodává Kal.

„A co když není?“ namítne Pierce, který vždycky zvažuje všechny možnosti.

„Pak budeme další rok bez partnerky,“ odpovím prostě. „A budeme riskovat ztrátu ochrany Lumathystu, kterou nám poskytují naše matky.“

RYLEE

Pozvánku,“ vyštěkne hrubým tónem strážce u bran paláce, když se před ním zastavíme.

Podám mu svou jako první, hrdá na to, že se mi netřesou prsty. Mám právo tu být. Zasloužím si znát odpovědi.

„Pokud souhlasíte se smlouvou, vezměte si odznak.“ Strážce drží stříbrný kbelík, naplněný až po okraj třpytivými špendlíky s drahokamy. Na vteřinu zaváhám, než jeden z nich vytáhnu a připnu si ho na šaty nad levým prsem. Ivy a Layce udělají totéž.

Moje kamarádky mají pravdu. Peníze, které můžu po ceremoniálu získat prodejem téhle věčičky, převáží riziko, že bych mohla být vybrána jako potenciální partnerka. Nebudu se k princům přibližovat – přesně jak to říkaly Ivy a Layce – takže mě nevyberou. Vědět, že za peníze získané prodejem špendlíku můžu nakrmit pěknou řádku hladovějících Ashlanderů, je uspokojující.

Podívám se na zlatý šperk posázený drahokamy, když následujeme dav ostatních hostů po schodech

dovnitř paláce. Na velkém zlaceném podkladě se blyští čtyři malé drahokamy z měst Legend: rubín, smaragd, safír a černý diamant. Uprostřed brože je z drobných diamantů vytvořené číslo, které je teď spojeno s mou pozvánkou.

Třináct.

Snažím se sama sebe přesvědčit, že jsem si nešťastné číslo vylosovala jen náhodou, a soustředím se na pocit úlevy, který mnou prochází, když jsme naměřováni k chodbě plné lesknoucích se zlatých výtahů. Bez problémů jsem prošla. Ne snad, že bych někdy pochybovala o Ivyině padělané pozvánce.

„Tuhle část nesnáším,“ zašeptá Layce, když vstupujeme do výtahu.

„Dýchej zhluboka,“ řekne Ivy a otře se ramenem o Layce, jak se mačkáme v rohu kabiny.

Tlačí se na nás další čtyři lidé: dvě chichotající se ženy v našem věku, oblečené v zářivě žlutých šatech s třpytivými maskami, které vypadají, jako by byly vyrobené z opravdových včel, a starší pár, jenž vypadá jako jejich rodiče. Štve mě jejich nedostatek soucitu k těmto malým stvořením, když mohly klidně použít látku, ale taková už je privilegovaná lumathystská šlechta – nikdy nepřemýšlí, než začne využívat zdroje.

Odvracím od nich pohled. Ráda bych věděla, jaké by to bylo, kdybych tu byla jen kvůli šanci být vybrána jako potenciální partnerka, ne proto, abych nelegálně pátrala po odpovědích o své zmizelé sestře.

Layce naskočí mezi obočím vráska, když se výtah s trhnutím rozjede a vystřelí nahoru, aby nás dopravil na střechu paláce. Ivy mi o tom řekla předem, ale zažít to na vlastní kůži je něco jiného. Neubráním se úsměvu nad tím pocitem rychlosti a vědomím, že tenhle malý zlatý stroj má teď v rukou naše životy.

Jedna jediná chybička a všichni se zřítíme do hlubin smrti.

Krátce se zasměju. Možná jsem opravdu šílená, jak vždycky říkal Turner. Jak to o mně říkají všichni.

A možná je mi to prostě jen jedno. Je snadné smát se smrti, když nemáte co ztratit.

Světla nad námi poblikávají a Ivy se na mě znepokojeně zadívá. Layce skousne ret a chytí se tak pevně zábradlí za sebou, až jí zbělají klouby.

Bzučící žluté včely se na nás dívají se zkřivenými ústy, jako by z nás cítily pach nižší třídy – nebo jsou možná tak bohaté, že tímhle způsobem pohlíží na každého.

Blikání zesiluje; postavím se před Layce, přitisknu tvář k její a rukou se opřu o stěnu výtahu. Dámám ve žlutém to připadá, jako bychom se objímaly. Je to jen přátelský dotek, projev podpory. Ivy se tiskne k jejímu boku. Děvčata si před velkou událostí špitají tajemství. Nevidí proud vzduchu, který točím mezi prsty, chladivý vánek, jež vedu přes Layceinu tvář do jejích plic. Vždycky nesnášela stísněné prostory.

„Děkuju,“ vydechne Layce, když výtah zastaví. Včelí rodinka vyletí ven, jakmile se dveře otevřou, ale Ivy a já zůstáváme nehnutě stát, dokud se neujistíme, že má Layce všechno pod kontrolou.

„Jsem v pořádku,“ špitne a bílé záblesky potlačované síly v jejích očích slábnou, jak ji opouští panika. Stiskne mou dlaň, vyběhne ze dveří, a hned jak je venku, zhluboka se nadechne.

Ivy a já ji následujeme, podpatky našich bot klapou o podlahu...

„Do hajzlu,“ vydechnu a moje poznámka přitáhne pozornost několika lidí. Ztiším hlas a stěží zadržuju smích. Ivy mě táhne doprava.

Moc. Takhle vypadá skutečná moc, vytvořit *takové* místo.

Jsme nejméně tři sta pater nad zemí a prostor pro ceremonii je obrovský balkon, vyčnívající z boku paláce. Nad našimi hlavami se klene inkoustově černá obloha plná hvězd a podlaha je celá ze skla; její povrch je tak hladký a naleštěný, že to vypadá, jako bychom chodili po hvězdném svitu. Po kůži mi přebíhá mráz.

Nejvýznamnější a nejbohatší obyvatelé Lumathystu se shromažďují ve velkém prostoru, odění do červené, safírové, smaragdové a zlaté, a většina z nich se snaží nedívat dolů. Z jejich napjatých rtů a nervózně se chvějících prstů je patrný strach a nepohodlí, když spolu hovoří a popíjejí šumivé víno, které jim servíruje královský personál.

„Chytré,“ prohodím a následuju Ivy a Layce, jež míří ke stolům s jídlem.

„Co je chytré?“ zeptá se Ivy a vezme si zralou jahodu pokrytou nadýchanou šlehačkou z jedné z mnoha servírovacích mís, rozestavěných na řadách stolů, lemuujících balkon. Inspirována jejím příkladem si vložím do úst jahodu politou čokoládou. Zasténám. Nedomážu se ovládnout. V Ashlandu žádné jahody nemáme.

Když se vzpamatuju z euforie, ukážu na křišťálově průzračnou podlahu.

„To zastrašování,“ odpovím. „Pořádat ceremonii v prostoru, který většina lidí pokládá za děsivý.“

Ivy a Layce nemají s výškou ani pocitem, že nás nic nechrání před smrtelným pádem, žádný problém, stejně jako já. Byly jsme už v mnohem zapeklitějších situacích a přežily je – jako když jsme s Erin vymyslely plán, jak ukrást jídlo vévodovi, který pořádal večírek v Oak & Iron. Ivy a Layce se pochopitelně přidaly. Málem se nám podařilo nepozorovaně utéct s kořistí,

když vtom mě hostitel zahlédl a mávl na královského strážce, postávajícího venku. Brzy nás ulicemi pronásledovalo šest strážců, ale unikly jsme jim; vylezly jsme na jednu vysokou budovu poblíž a schovaly se na vetchem balkoně, který měl lepší časy dávno za sebou. Pak jsme se tomu smály, ale bylo to o chlup. Zvládly jsme všechny ty ukradené potraviny odnést hladovějícím Ashlanderům, takže to stálo za to.

Ve srovnání s tím je chůze po skle vyloženě hračka.

„Dámy a pánové,“ oznamuje hluboký, silný hlas, přehlušující hudbu. „Přivítejte, prosím, Legendy Chaosu!“

Dav kolem nás se pohne, energie jiskří vzrušením a úctou, když ze soukromého výtahu vystoupí čtyři muži. Každý z nich má na tváři masku, stejnou jako více než dvě desítky masek mužů z jejich doprovodu, ale i odtud poznávám, že jsou stavění jako králové – mají vojenské držení těla a všichni jsou jako vyřezaní z jednoho kusu dřeva. Dobrá. Alespoň teď vím, jak vypadají, takže se jim můžu celou noc vyhýbat.

„A vaši hostitelé pro dnešní večer,“ pokračuje hlas přes šum davu. „Králové Lumathystu.“

Do krku mi stoupají žaludeční šťávy, zatímco sleduju, jak se všichni lidé kolem nás – dokonce i Legendy – uklánějí, ze stejného soukromého výtahu vyjdou čtyři nesmrtelní králové. Jeden je oblečen v zářivě zlaté a jediné, co je vidět pod jeho diamantovou maskou, je úšklebek. Druhý je ve smaragdově zelené, třetí v rubínově červené a poslední se třpytí v odstínu safíru. Dav se nepřestává klanět a shrbení lidé se uprostřed balkonu rozestoupí, aby mohli králové projít k pódiu na protější straně, kde usednou na čtyři připravené trůny.

Ten ve zlatém, král Baydel Lavine, vstane, poté co jsou králům podány nápoje, a všem nám pokyne, abychom povstali. Bastardi.

„Je mi ctí přivítat vás všechny na šesté Volbě Legend,“ sdělí král Baydel ztichlému davu. Diamanty v jeho masce pod světly nepříjemně jiskří. Musím mhouřit oči, když přehlíží shromážděné. „Jedna z přítomných žen dnes bude vybrána jako jejich potenciální partnerka...“ Davem se začne šířit energie naděje a mám co dělat, abych neobrátila oči v sloup. „A pokud bohyně dovolí, stane se osudovou partnerkou ještě před zimním slunovratem.“ Pozvedne sklenku a ukáže na čtyři Legendy, trpělivě vyčkávající pod pódiem. „Pijte, hodujte, tančete. Konverzujte. Necht' jsou vám bohyně nakloněny.“

„Ach, prosím,“ zašeptám, zatímco dav tleská a zvedá sklenice na jeho počest. Znovu se rozezní hudba a hovory na otevřeném prostranství se mění v kakofoonii zvuků. Legendy obklopí obrovské množství barevných šatů, ženy se přímo přetlačují, aby se k nim dostaly jako první, a všechny ukazují čísla na svých odznacích tak jasně, jak to jen jde. „Copak nevidí, jak se na nás všechny král Baydel dívá?“ šeptnu Ivy. „Jako bychom byly jen dobytek na porážku. A podívej...“ kývnu směrem k ženám, které se shlukují kolem Legend. „Hromadí se jako poslušné ovečky.“

Ivy se chystá odpovědět, ale vtom se za mými zády ozve hluboký, líný smích. Ten zvuk vyvolá na mé kůži příjemné mrazení. Ohlédnu se přes rameno a snažím se tvářit lhostejně, ale nedaří se mi to, když se setkávám s pohledem indigových očí, sotva viditelných za maskou, zakrývající celý obličej. Cítím jeho smích až v kostech a vidím ho i v očích, které se také usmívají. Vsadila bych všechno, co mám – byť toho není mnoho – že se usmívají i jeho rty pod maskou.

Otočím se zpátky a snažím se popadnout dech, který jsem nějak ztratila. Slyšel mě? Měla jsem za to, že

mě slyší jen Ivy, ale pokud ano, *smál se* tomu? Taková neúcta je důvodem k tomu, aby nás oba uvrhli do palácové kobky.

Nebezpečné. Bezohledné. Nejsem tu proto, abych na sebe upozorňovala. Musím být opatrnější.

Naléhavě se opřu o Ivyino rameno a společně s Layce se prodíráme hlouběji do davu. Nejradši bych si nafackovala za to, že se ohlížím, ale nemůžu si pomoci.

Fialkové oči najdou v moři masek ty mé a mně se sevře žaludek. Muž na mě několik vteřin upřeně hledí a pak se pomalu odvrátí. Zahlédnu krátké modro-černé vlasy v barvě vraního peří a štíhlé tělo zahalené do púlnocní černi, než ho dav pohltí.

„Vidíš něco, co se ti líbí?“ škádlí mě Layce.

„Rozhodně,“ přiznám. „Ne že bych se dívala.“

„Měla by ses dívat pořád,“ povzbuzuje mě Ivy a Layce nás najednou uprostřed davu zastaví. Máme skvělý výhled na prostor před pódiem.

„Proč zrovna tady?“

„Nechceš přece přijít o představení,“ odpoví Layce. „Vždyť jsi tady poprvé.“ Usměje se a mrkne na mě, když si všimne, jak jsem zmatená.

Magické světelné koule vznášející se nad námi náhle ztmavnou a hudba se změní v sotva slyšitelné hučení. Králové si poposednou na trůnech a na tvářích se jim zračí potěšení, když upírají zraky na prázdný prostor před pódiem.

„*Příběh čtyř bohyň,*“ oznámí hlasatel. Ivy a Layce ta slova opakují. Kolem pódia se rozsvítí světla. „V provedení divadelního souboru Ruby Aire!“

„*Na počátku,*“ zašeptá Ivy melodickým, leč posměšným tónem, když hlasatel přechází k vyprávění.

„Byli tu čtyři muži, vynikající nad ostatní,“ pokračuje hlasatel a světla se přesouvají na krále. „A byly tu bohyně, krácející mezi námi.“ Světla zamíří na prostor před pódiem. „Čtyři bohyně, které se zamilovaly.“

„To si snad děláš legraci,“ zasténám směrem k Ivy. „Ten příběh přece všichni známe...“

„Pšt!“ sykne Layce a dloubne do mě. „Podívej se na kostýmy. Na všechny ty *detaily*.“ Toužebně hledí na každou herečku, vystupující na jeviště.

„Evaluna,“ oznámí hlasatel, když se na jevišti objeví naprosto ohromující žena; plavně tančí, oděná do hedvábí v barvě královské modři a hvězdného prachu, s vlasy černými jako noc a očima lemovanými stříbrnými pruhy, „bohyně měsíce a hvězd, si za svého partnera vyvolila krále Baydela Lavina a obdařila ho nesmrtelností a schopnostmi, jaké Lumathyst nikdy neviděl.

Tareena,“ pokračuje, „bohyně země a vody, si vybrala krále Lucase Dawsona...“ Nádherná herečka, oděná do tmavozelené a tyrkysové modré, vplouvá ladně na jeviště. „Eiridis,“ říká a vyslovuje její jméno jako *er-deeze*, „bohyně moudrosti a času, si zvolila krále Brookse Bertranda...“ Tahle herečka je oblečena do fialové, vlasy má natočené do působivých kudrlin, a v jemných záhybech jejích šatů je vidět symbol pavouka. „A konečně,“ zvolá hlasatel a mně se zatají dech. „Neph, bohyně nebe a slunce, si vybrala krále Juliana Erharta.“ Tato herečka je oděna do zlaté, vlasy má načesané kolem tváře do tvaru vějíře a její oči připomínají samo slunce.

Neph je bohyně, jejíž dar koluje v mých žilách. Mateřské znaménko ve tvaru mraku na mém krku přímo hoří, když herečky poklekají před králi, které si bohyně kdysi vyvolily.

Najednou, a není to poprvé, se zamyslím nad tím, jak asi vypadaly skutečné bohyně a jestli by byly s takovým zobrazením spokojené, nebo se cítily uraženy. Neměli by se spíš králové klanět jim, ne naopak?

„Králové a bohyně Lumathystu společně vytvořili naše milované království,“ pokračuje hlasatel. „Milovali se a žili ve vášni, jež nemá obdoby, a bohyně chodily mezi lidem Lumathystu a žehnaly těm, kteří toho byli hodni.

Nerovnováha sil ale zapříčinila zradu vlastního lidu, a tak se bohyně chtěly ujistit, že jejich syny, jejich jediné dědice, nikdy nepostihne stejný osud. Použily svou magii, aby vyvolily pro své syny *jedinou* partnerku, která by je všechny spojila, aby sloužila jako pojítko s lidem Lumathystu a udržovala je na zemi, pokud by jejich touha po moci někdy příliš vzrostla.

Záhy však na Lumathyst ze zámoří zaútočili nepřátelé, kteří chtěli naši prosperující zemi dobýt. Bohyně měly zlomená srdce. Nechtěly, aby jejich mladí synové vyrůstali během krvavé války. Obětovaly proto své pozemské životy, upadly do spánku a použily své božské síly, aby působily jako ochrana před nepřáteli, ohrožujícími bezpečí jejich partnerů a synů.“

Bohyně na jevišti se sklánějí a rysy jejich tváří vyjadřují smutek. Ale já je skoro nevnímám. Dívám se na krále, sedící na trůnech, na čtyři Legendy, stojící stále poblíž pódia, obklopené bohatstvím. V očích králů nevidím ani náznak smutku, ani špetku lítosti nebo touhy. Nevypadají vůbec jako partneři, kterým se připomínají ti, které ztratili.

Vypadají jako muži obdaření mocí bohyň, odhodlaní udělat cokoli, zabít kohokoli, aby si tuto moc udrželi.

Proč by bohyně usínaly, když nejspíš měly dost sil na to, aby vytvořily ochranná kouzla? Tahle část příběhu se mi vždycky nějak nepozdávala.

„A tak tomu bylo, králové neúnavně pracovali, aby zajistili blahobyť Lumathystu...“ Příběh pokračuje, ale já zavrtím hlavou.

„Jediný důvod, proč sami žijí v blahobytu, je ten, že na ně poddaní dřou do úmoru,“ zamumlám si pod nosem.

Layce vedle mě zalapá po dechu a rozhlédne se kolem, jestli mě někdo neslyšel.

Znovu ale zazní známý smích, tentokrát přímo za mnou, rovnou u mého ucha, a po těle mi přejede mráz.

„Ta pusa,“ pronese hluboký mužský hlas.

Otočím se a podívám se do těch indigových očí.

„Vsadím se, že ti způsobuje samé potíže,“ zašeptá a tentokrát nedovedu rozeznat, jestli se usmívá, je zvědavý, nebo uražený. Kovová maska zakrývá příliš velkou část jeho obličeje.

„Možná,“ opáčím, zatímco hra za mými zády pokračuje. „Kdo se ptá?“

Zvednu obočí a cítím, jak se tím pohybem zvedá i moje černá motýlí maska.

Bloudí očima po mé tváři, krku i těle, a na pár vteřin se zastaví i na mém špendlíku. „Nikdo důležitý,“ řekne a pak kývne za mě, směrem k jevišti. „Zdá se, že se ti nezamlouvá okázalost. Proč?“

„Okázalost mi nevádí,“ odvětim a otočím se zpět k představení. Cítím, jak se přibližuje, a něco v mém nitru se k němu natahuje jako kočka, dožadující se pozornosti. Nemám na to čas, ať už je to cokoli, ovšem nemůžu popřít, že se mi to líbí. Je to už dlouho, co jsem s někým zažila takové jiskření. To svrbění touhy

objevovat, dotýkat se a hrát si. A to jsem ani neviděla jeho tvář. „Dokonce mi přijde krásná,“ řeknu a sleduju, jak bohyně na jevišti jakoby zkameněly. „Nelíbí se mi ten text.“

Ivy na mě vrhne varovný pohled.

Z hrudi se mu vydere tiché, pobavené zamručení a přísahám, že ho cítím mezi stehny. *Kdo je to?*

„Jsi spisovatelka?“ zeptá se.

„Ne,“ přiznávám.

„Tak co se ti na tom nelíbí?“

Naprázdnou polknu. Vyslovit pravdu je důvod k uvěznění a já toho už dnes večer řekla mnohem víc, než jsem měla.

„Ta romantika?“ zašeptá mi do ucha, když neodpovídám. Cítím jeho teplo, jeho vůni kouře a kůže, obklopující mé tělo. „Historie? Nebo jsou to ty neuvěřitelné pasáže, které je těžké přijmout?“

Překvapeně se na něj zadívám. Je tak blízko, že se téměř dotýkám jeho masky, ale pravda je, že jsme tu na sebe všichni namačkaní. „Které neuvěřitelné pasáže?“ zašeptám. Je jich tolik!

Představení končí a Ivy s Layce tleskají společně s ostatními.

Mohl by mluvit o bohyních, žehnajících lidem z Lumathystu, aby z nich jen tak bez důvodu udělaly polobohy, nebo o tom, že se zamilovaly do smrtelníků a vybraly si je za partnery.

„Ta část, kde bohyně opouštějí své milované syny kvůli hrozbě, kterou mohly zahnat jedinou myšlenkou,“ pronese do zvuků aplaudujícího davu.

Kůže se mi napíná šokem. Může mě provokovat nebo sdílet moje vlastní názory na mytologii ohledně vzniku našeho království. Ať je to, jak chce, nemůžu riskovat. Moje tělo mě sice prosí, abych s ním mluvila

dál, abych vedle něj stála, vdechovala tu omamnou vůni a ztrácela se v jeho indigových očích, jenže kvůli tomu jsem sem nepřišla.

Nejsem tu proto, abych jedla, pila a tančila. Abych klábosila, smála se a flirtovala. Jsem tu, abych našla svou sestru, nebo alespoň zjistila, kam zmizela.

Takže se otočím a věnuju mu svůj nejlepší, nejnevinnější úsměv. „Žádný počestný občan Lumathystu by takovou kacířskou myšlenku nevyslovil ani s ní nesouhlasil,“ prohlásím.

Sklouzne pohledem k mým rtům. „Kdo říká, že jsem počestný občan?“

Ta slova mi projedou žilami jako blesk. „No, já rozhodně jsem,“ podaří se mi říct, i když se mi hlas trochu zlomí. „A musím plnit svou povinnost.“ Zlehka se před ním ukloním. „A nabídnout se Legendám jako potenciální partnerka.“

Ty oči se usmívají jako kočka, co chytla kanárka. „Se všemi ostatními ovce?“

Už se vzdalujeme, avšak neztrácím s ním oční kontakt. „Bééé,“ zabečím, mrknu na něj, otočím se a ztratím se v davu.

RYLEE

Jednu věc musím králům přiznat – vedle krásy jejich paláce – a to, jak udržují svou obrovskou knihovnu záznamů.

Jdu cestou, kterou jsem si zapamatovala z Ivyiny mapy; z balkonu vejdu dovnitř, zahnu doleva, dolů jednou chodbou a vpravo dolů druhou, až najdu místnost, do které se chci dostat už rok.

Skoro jako bych slyšela hlas své sestry, který mě vyzývá a pobízí, abych prohledala všechny východy, včetně těch, co nejsou na první pohled zřejmé.

Proklouznou nehlídanými dvoukřídlými dveřmi a všimnu si dvojích dveří v zadní části rozlehlé místnosti a tuctu oken ve druhém patře, kterými bych mohla v případě nutnosti uniknout.

Stěny jsou od podlahy ke stropu obložené mahagonovými policemi, posetými rubíny, smaragdy a safíry. Díky světlům skrytým podél polic knihy září a každá z nich se třpytí jako drahokam, prosící o to, aby byl utržen. Množství magie, které musí být zapotřebí k pokrytí tohoto místa, je pro mě naprosto nepochopitelné.

Pospíchám dál do místnosti, vůně kůže a papíru mě přitahuje. Vždycky jsem milovala knihy, ale v Ashlandu jsou vzácností. Krádež knih je jediná věc, kvůli které jsem se cítila opravdu špatně. Brát bohatým jídlo nebo peníze, z toho žádné výčitky nemám, ale knihy? Jaký bídák by mohl někomu ukrást jeho oblíbený únik z reality?

Já.

Ten bídák jsem já.

Abych ale byla spravedlivá, králové Ashlanderům knihy zakázali, takže pro ně nastaly zoufalé časy. Všichni jsme se naučili číst, abychom mohli lépe sloužit v Ashlandu, ale čtení pro zábavu nemáme povoleno.

Dnes však nejdu po knihách, i když odřené vazby lemující police vyloženě křičí o mou pozornost. Jediné otevření obálky a ocitnu se v jiném světě. Nad stránkami knihy nejsem zlodějská Ashlanderka, žijící z drobků od královské rodiny – můžu být princezna, válečnice nebo čarodějka. Jakýkoli příběh se může stát celou mou osobností, budu-li si to přát.

Přejíždím prsty po desce dřevěného stolu o velikosti menšího rybníku, který dominuje celému archivu, a zastavím se před mohutnou řadou svitků, namotaných na železných tyčích pro snadnou manipulaci. Tyhle informace nejsou nijak zabezpečené, protože jména, která jsou na nich uvedena, nikoho nezajímají. A znalost jména nebo místa ze soupisu ani nedává žádnou moc – proto zůstává tahle místnost nestřežená.

Mě to ale zajímá. Velice mě to zajímá.

S bušícím srdcem rozmotávám svitek za svitkem, hledám, hledám...

Seznam zapovězených. Snažím se vítězoslavně nevykřiknout. Už to skoro mám, Erin. Kamkoli tě poslali,

půjdu za tebou. Procházím seznam jmen a v duchu děkuju bohyním, že je seřazený podle abecedy.

„Gray, Gray, Gray,“ šeptám naše příjmení. „Bohyně, kolik Grayů je na tomhle seznamu?“ Je jich tolik. Tohle běžné příjmení existuje už věky. U několika z nich je poznámka *žalář v paláci*; někteří jsou přeškrtnuti tlustou inkoustovou čarou, což podle mě znamená, že jsou mrtví.

Zarazím se, když spatřím jména našich rodičů, a je u nich napsáno Erithmore. Polknu, abych se zbavila knedlíku v krku. Stará rána pulzuje tupou bolestí, jakou dovedou vyvolat jen desítky let odloučení.

Navzdory těžkostem, kterým museli čelit, žili mí rodiče prostý život a byli spokojení s rodinou, již vytvořili. Jejich křestní jména se k příjmení *Gray* na seznamu přidala až tehdy, když byli přistiženi při překročení hranic, oblečení nad svůj stav – můj otec chtěl vzít matku na oslavu jejich výročí do hospody v Leaf & Claw. Trestem pro ně byla jednosměrná cesta do Erithmore na královskou smrtící misi.

Stalo se to v roce, kdy mi bylo jednadvacet a dosáhla jsem dospělosti, od níž přestáváme počítat roky. Žijeme stovky let, máme-li štěstí, ale obvykle takto vysokého věku dosáhnou jen bohatí, kteří si můžou dovolit žít tak dlouho.

Jména rodičů nejsou přeškrtnuta, takže se ve mně rozhoří plamínek naděje, že by mohli žít v Erithmore.

Tak rychle, jak se objevil, znovu pohasne.

Odešli před dvěma desítkami let. Nikdy jsme je už se sestrou neviděli. Je pošetilé myslet si, že nejsou mrtví.

Přejdu jejich jména a čekám, až objevím jméno Erin. Až mi před očima vyskočí společně s místem, kam byla poslána poté, co ji tu loni chytili, ať už to

bude žalář, nebo zamoří. Něco takového se *muselo* stát, i když to nedává smysl.

Erin se dovedla dostat z jakkoli svízelné situace, fyzicky i psychicky. Dokázala se svým šarmem a svůdností vyvléknout z těch nejhorších malérů s královskými strážci a stíny byly její nejlepší přátelé. Jak by se mohla nechat chytit? Jak by, u všech bohyň, na sebe upoutala pozornost a jak mohli odhalit, že je Ashlanderka?

„Gray, Gray, Gray...“

Skláním se nad svítkem, přelétám očima sem a tam a hledám i přezdívky, o kterých vím, že je používala...

Není tu.

Její jméno na seznamu není.

Srdce se mi málem zastaví. Odstoupím od svítku, jako by měl každou chvíli explodovat – jako by to byl nějaký hrozný, děsivý trik, který na mě králové natchystali.

Na to ale nejsem dost významná, takže svítek rychle sbalím a vrátím přesně na to místo, kde jsem ho našla.

Pomalou kráčím k dvoukřídlým dveřím a hlavou mi víří myšlenky.

Pokud Erin není na Seznamu zapovězených, co se s ní tedy stalo?

Napadne mě, že mohla někoho při Volbě potkat a utéct s ním. Začala nový život někde daleko, daleko od Ashlandu. Mohla by to udělat. Mohla splynout se stíny, žít bez kontroly, bez dohledu královských strážců, ale vždycky jsme chtěly zůstat a dělat všechno, co bylo v našich silách, abychom pomohly zdejším lidem. Každý týden jsme se vydávaly na výpravy, kdy jsme kradly jídlo nebo sháněly oblečení a léky pro ty, kteří je potřebovali.

Co když chtěla tohle všechno hodit za hlavu? Našla únikovou cestu a prostě ji využila?

Zaháním tyhle myšlenky. Neopustila by mě...

Dveře se otevřou právě ve chvíli, kdy se natahuju po klice.

„Ale ale,“ řekne známý hlas a pohled indigových očí se setká s mým. „Kohopak to tu máme?“

Nasadím nevinný úsměv, o kterém vím, že ho muži milují, a pro jistotu ještě nakloním hlavu na stranu. „To je taková legrační věc,“ oduším a dívám se na něj. „Hledala jsem toaletu a místo toho jsem zabloudila sem. Můžeš mi mít za zlé, že jsem sem tajně nakoukla?“ Přejdu k nejbližší polici a přejedu prsty přes hřbety knih. „Mám slabost pro dobré knihy.“

Přistoupí ke mně a zastrčí si ruce do kapes. Ve světle vypadá jeho kovová maska ještě hrozivěji, úhly jsou ostřejší a řezba tvrdší. Zježí se mi chloupky na zátylku, když zastaví přímo přede mnou, jednou rukou se opře o polici nalevo ode mě a částečně mě tím uvězní.

Čekám, až se ve mně probudí instinkty, tytéž, co se spouští pokaždé, když mě Turner přitlačí ke zdi, když jsem bezmocná a zahnaná do kouta.

Ale nic takového se nestane.

Z nějakého záhadného důvodu se toho cizince nebojím, ačkoli bych podle všeho měla. Zjevně je bohatý, a kdyby věděl, že jsem Ashlanderka... Bože, mohl by mě nechat vsadit do žaláře jediným lusknutím prstů.

„Lžeš,“ pronese bezvýrazným hlasem a ani se nepohne. „Zase ta tvoje nevymáchaná pusa,“ pokračuje. „Něco bys s tím měla udělat.“

Zvednu bradu a nedávám najevo ani ždibec paniky, která se mi tlačí do krku. Jsme sami v místnosti paláce, jež je jistě pro cizince zakázaná. „Ach, vsadila

bych se, že máš spoustu nápadů, co by se s tím dalo udělat,“ zašveholím a můj tón sklouzne do svůdnosti, jak mě to naučila Erin – je trochu měkčí a trochu úlisnější.

„Jaká je tvoje oblíbená?“ zeptá se.

Poleká mě to. „Prosím?“

Zvedne volnou ruku a přejede s ní po knize napravo od mé tváře, takže mě uvězní úplně. Přeskočí mezi námi jiskra, která buď způsobí puchýře, nebo rovnou spálí, tím si nejsem jistá, ale okamžitě mě uchvátí.

„Říkala jsi, že máš slabost pro dobré knihy,“ připomene. „Jaký je tvůj nejoblíbenější žánr? Romantika, horor, dobrodružství?“

Potlačím upřímný úsměv, který se mi nezadržitelně rozlévá po tváři. „Proč by to nemohly být všechny tři?“

V očích se mu pobaveně zableskne. Je to jediná emoce, kterou vidím za maskou, zakrývající mu tvář. Mám naprosto nesmyslné nutkání natáhnout ruku a sundat ji, abych viděla, co se za ní skrývá.

Oči pod maskou se mu zúží a zkoumavě si mě prohlíží. Objevuje se v nich zmatek.

„Co hledáš?“ ptám se.

„Tebe,“ odpoví a přiblíží se. Bože, jak krásně voní kůží a kouřem. „Jsi sama v místnosti s cizincem. Hudba z večírku je tak hlasitá, že tvůj křik nikdo neuslyší,“ pokračuje. „A ty se ani netřešeš, ani se nesnažíš utéct.“

Srdce mi buší. „Tohle je to, co tě vzrušuje, cizinče? Donutit ženy jako já křičet?“

„Záleží na tom, jaký křik by to měl být,“ opáčí.

Zaplaví mě vlna horkosti. Vím, že bych měla mít strach, ale nemám. Možná jsem otupělá z toho, že jsem nenašla informace, které jsem potřebovala. Možná

jsem poznala příliš mnoho mužů jako Turner, *skutečných*, jichž se mám bát, takže instinktivně poznám, kdo je pro mě hrozbou a kdo ne.

Možná jsem příliš závislá na vzrušení z nebezpečí, jak tvrdí Ivy.

„Jaký je tvůj oblíbený druh křiku?“ zeptám se a pokračuju tak ve hře, kterou začal.

Za jeho maskou je vidět šok. „Ještě jsem ho nenašel, motýlku,“ odvěti a očima znovu zamrká na můj špendlík. „Ale až ho najdu, určitě ti o tom řeknu.“

Hudba venku ustane a hlasatel informuje dav, že do půlnoci zbývá třicet minut. Vymaním se z mrákot, do nichž mě tenhle cizinec uvrhl, a s trhnutím se vracím do reality, když si uvědomím, že se mi krátí čas. Jakmile si Legendy vyberou svou potenciální partnerku, ceremoniál skončí, lidé se rozejdou a riziko, že mě tu chytí, bude ještě větší.

Odejdu z téhle Volby s prázdnýma rukama. Tíha tohoto vědomí mě zasáhne přímo do hrudi a přikrčím se pod jeho svalnatou paží.

„Co se děje?“ zeptá se a skloní se ke mně. „Proměníš se o půlnoci v dýni?“

Ze rtů se mi vydere smích, když projdu dvoukřídlymi dveřmi a pospíchám chodbou. „Ty máš rád pohádky, že?“

„Jenom ty temnější,“ volá za mnou a nenápadně zrychluje, což mě znervózňuje víc, než kdyby za mnou běžel. I v téhle rychlosti mám pocit, že mě někdo pronásleduje.

A líbí se mi to.

Vyjdu zpátky na balkon. Čerstvý vzduch je příjemně chladivý. Vidím na protější straně Ivy a Layce, jak si povídají s několika muži v maskách, kteří objednávají drinky a bezpochyby mé přítelkyně zahrnují

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Seznam zapovězených. Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.